

[Harald Nielsen.]

befolkning samme trang til at rejse ud til skov og strand som om sommeren, ganske simpelt fordi vort vejrlig og vore naturforhold ikke indbyder dertil. Også dette spørgsmål vil jeg gerne have vi skal drøfte i det kommende udvalg, og det skulle glæde mig, om man kunne nå til enighed om en bestemmelse på dette punkt, der yderligere kunne lette gennemførelsen af den udvidede ferie.

Videre finder jeg det naturligvis også rimeligt og praktisk, at der for den del af landbrugets arbejdskraft, som falder ind under ferieloven, laves en lignende tredeling af ferien som omtalt under medhjælperloven.

Endelig kan jeg i modsætning til det ærede medlem hr. Einer-Jensen tiltræde bestemmelsen om, at der for sæsonfagenes vedkommende, hvor arbejdet kulminerer i sommerhalvåret, åbnes udvej for, at kun den ene uge gives i perioden 2. maj—30. september, medens resten af ferien gives i sammenhæng udenfor denne periode. Jeg har ikke taget et standpunkt, som det ærede medlem hr. Einer-Jensen antydede skulle være arbejdsgivernes standpunkt. Jeg har hverken talt for den ene eller den anden organisation, men ud fra min egen bedømmelse af forholdene. Jeg synes, det er rimeligt og praktisk, at man i fag, hvor beskæftigelsen særlig samler sig sammen i sommerhalvåret, medens der i lange perioder af vinterhalvåret ikke er noget at gøre, får en ordning på ferieforholdene, som netop tager hensyn til de tilstande, der hersker på det pågældende område.

Jeg mener også, det i og for sig er en praktisk bestemmelse, som er indføjet i lovforslaget, hvorefter der med ferieudvalgets medhjælp kan fastlægges en turnus over en flerårig periode med hensyn til, hvordan ferien skal lægges i virksomheder, hvor man går til samlet lukning. Derved kan man undgå en sammenklumpning af ferien og få en spredning af den; men om ferieudvalget ligefrem skal have myndighed til at påbyde noget sådant, det kan man naturligvis diskutere.

Der er i lovforslaget en enkelt bestemmelse, som jeg finder bør gå ud. Det er stk. 3 i § 1, som henviser tvivlsspørgsmål om, hvorvidt en person falder ind under ferieloven eller ej, til arbejds- og socialministeren som sidste appelinstans. Jeg finder,

at det som hidtil bør være domstolene, der træffer afgørelsen.

Feriegodtgørelsens størrelse forhøjes jo ved lovforslaget fra 4 til 6½ pct. af lønnen, ligesom det er sket i de kollektive overenskomster; det er en konsekvens af den længere ferie og andrager iøvrigt lidt mere end fuld løn i ferietiden, for såvidt den pågældende har haft fuld beskæftigelse. Det har ugelønnede sædvanligvis ikke, idet de ikke får løn for sygedage eller andre spildtage eller for helligdage, og det kan nok begrunde, at procenten sættes ½ pct. højere, end man ellers ville gøre. I modsætning til det ærede medlem hr. Einer-Jensen mener jeg ikke, samme begrundelse gælder for månedslønnede, og derfor er satsen for deres vedkommende sat til 6 pct., hvilket netop svarer til ferie med fuld løn.

Der er mange andre enkeltheder i lovforslaget — også enkeltheder, som det ærede medlem hr. Einer-Jensen omtalte —, som der kunne være grund til at også jeg gjorde nogle bemærkninger om, men alle disse ændringer finder jeg mindre væsentlige; jeg har derfor i denne tale holdt mig til de afgørende ændringer i ferielovgivningen, som her foreslås.

Som allerede sagt finder vi fra vor side, at det ikke var noget heldigt skridt, arbejdsmarkedets organisationer tog, da de i foråret besluttede at udvide ferien, men nu er det sket, og man har så fundet det påkrævet i konsekvens heraf at ændre ferieloven og medhjælperloven. Det er det, der finder sted ved de foreliggende lovforslag, hvis udformning med hensyn til ferienes lægning jeg i modsætning til det ærede medlem hr. Einer-Jensen finder både praktisk og hensigtsmæssig, omend mindre ændringer måske nok kan tiltrænges.

Med disse ord kan jeg tilsige vort partis støtte til fremme af de to lovforslag.

Tesdorpf: Baggrunden for fremsættelsen af begge de lovforslag, som vi nu har til første behandling, er som det er blevet sagt før i dag, at de nye overenskomster mellem de faglige organisationer også omfatter aftaler om ferie og frihed i forhold til den tid, beskæftigelsen har varet. Når så store dele af befolkningen gennem organisationsaftaler og iøvrigt også gennem de direkte og indirekte følger, disse aftaler har, fastlægger deres ferieforhold, opstår naturligt problemet om at korrigere loven